

twee aan twee, en toen kwam er in eens een heele optocht van dames en heeren op het tooneel.

„Dat's het gevolg van de koningin” zei de sersant.

Zoo, zei ik, maar het zijn anders dezelfde gezichten van straks, doch met een andere kleedij.

„Dat verbeeldt zich zoo” zei de sersant.

Alla, vooruit dan maar weer, zei ik, En nou daar begonnen ze allemaal weer te zingen, en de muziek maakte ook lawaai, en die schrale juffrouw die eh die viel van haar eigen, zal ik maar zeggen. Plat op de grond, met het haar los. En toen ging de koningin weg, met de andere optocht, en ze namen den officier mee.

Zie zoo, zei ik, de koningin die wint het, die heeft de officier te pakken.

Neen, zei de sersant, daar komt niks van in, want de officier wil niks van de koningin weten.

Zoo? zei ik, dat verwondert me, dat kan ik me niet begrijpen Maar, afijn.

Nu, toen viel dan het gordijn, en de menschen die in de komedie zaten begonnen mekaar weer te bekijken.

Sersant, zei ik, nou wou ik er toch wel eens uit.

Dat zal niet gemakkelijk gaan, zei de sersant.

Neen, zei ik, dat zie ik ook wel.

Zie je, we zaten net in het midden, en aan weerskanten op diezelfde rij, had je overal dames met een erge uitvoerigheid van kleedij, zoodat je er niet voor langs kon, zonder avarij te maken aan den een of ander, vooral als je wat dik bent van je eigen, zooals dat met mij de kwalificatie is, want ik ben nog al dik van mijn eigen, dat's waar — en toen ik opstond en een beweging maakte of ik er uit wou, zag ik dan ook wel, dat die dametjes rechts en links van mij, dadelijk de schrik op haar lijf kregen: „oe! o jé! daar komt hij!

Ik zeg, nou stil maar, er zal geen moord gebeuren

En toen ging ik dan maar weer zitten, maar ik zei tegen de sersant: dat's één keer, maar dat overkomt me niet weer, hoor, dat ik tusschen al dat vrouwvolk wil zitten, het lijken wel luchtballons met al die opgeblazenheid om zich heen. 't Is net een porceleinkast, zoo voorzichtig moet je hier wezen.

Nou affijn, gelukkig ging het gordijn al gauw weer naar boven, en daar had je nou 't paleis van de koningin en daar was een heele feestelijkheid van dansen en springen.

Sersant, zei ik, ik wou dat ze dat den heelen avond deden. — Dat was nu nog eens aardig om te zien Maar ze waren erg onverschillig in de kleedij, dat moet ik zeggen. Nou, daar kan ik nou wel tegen, dat's niks; maar ik zei toch tegen den sersant: het verwondert me, dat ze dat hier zoo toelaten.